

Susan van Eyck

Een perfecte bestemming

Dit is het tweede deel in de serie
De wereld van Zoë

De Fontein

De straat waar ik ben opgegroeid ziet er nog precies hetzelfde uit als dertig jaar geleden. Precies dezelfde tegels, dezelfde voordeuren, dezelfde gordijnen voor de ramen. Anders dan in het westen zijn hier haast geen auto's. Alleen aan de bomen langs de stoeprand kun je zien dat de tijd is doorgedaan. De natuur laat zich nou eenmaal niet tegenhouden.

Alexander trouwens ook niet, want hij woont hier niet meer. In zijn oude huis, op nummer 28, woont volgens het naambordje nu een nieuw gezin.

Ik blijf nog een tijdlang hangen in de straat, dan loop ik langzaam in de richting van het Alexanderplein. Een paar keer denk ik dat ik hem zie lopen, maar ik durf niet te roepen, en het dringt tot me door dat de kans dat ik hem zomaar tegen het lijf loop nihil is. Het is dertig jaar geleden. We hebben een heel leven geleefd zonder elkaar. Ik weet niet eens of hij eigenlijk nog wel in Berlijn woont, of zelfs in Duitsland. Misschien heeft Beate wel gelijk, misschien moet ik hem gewoon vergeten en verder gaan met het leven dat ik zonder hem heb opgebouwd.

Ik veeg de tranen uit mijn ogen. Alexander vergeten. Alsof ik dat ooit zou kunnen. Ik mag niet opgeven.

'Ah, hier ben je dus.'

Ik schrik op. Opeens is het weer gewoon de eenentwintigste eeuw en ben ik weer op mijn eigen zolderkamer, in plaats van in het Berlijn van de jaren tachtig. Blijkbaar ging ik weer eens zo op in mijn eigen verhaal dat ik Robin helemaal niet thuis heb horen komen.

Hij komt over me heen hangen en kijkt naar het scherm. 'Wat

ben je aan het doen, zit je te gamen of zo?’

‘Nee, ik ben aan het werk.’

‘O? Ik wist niet dat jij tegenwoordig je werk mee naar huis neemt.’

‘Niet dat werk. Ik ben bezig met mijn boek.’

‘O ja, natuurlijk, je boek...’ Robin komt achter me staan en masseert mijn schouders. ‘Schiet het nou eindelijk een beetje op?’

‘Ik ben denk ik zo’n beetje halverwege. Op het punt waar de Berlijnse Muur net is gevallen en Monika voor het eerst weer in Oost-Berlijn komt en tot de ontdekking komt dat het niet zo makkelijk is als ze dacht om Alexander op te sporen.’

Robin fronst. ‘Monika en Alexander, wie zijn dat ook alweer?’

‘Monika is het hoofdpersonage,’ zeg ik met een zucht, want ik heb dit al honderd keer verteld, ‘en Alexander is haar jeugdliefde die ze is kwijtgeraakt.’

‘O ja, oké, ik vergeet die namen steeds, maar mooi voor je dat je zo goed bent opgeschoten.’ Robin gaapt en rekt zich uit, waardoor zijn T-shirt omhoogkruipt en het onderste deel van zijn buik bloot komt te liggen. Ik kijk er nadrukkelijk naar. ‘En jij? Lekker gewerkt aan je sixpack?’

‘Heerlijk. Je moet toch eens een keer met me meegaan.’

‘Ik haat sporten,’ zeg ik met mijn ogen weer op het scherm gericht.

‘Wie haat nou sporten?’

‘Ik.’ Gekscherend voeg ik eraan toe: ‘Ik heb het ook niet nodig, ik heb van mezelf al een goddelijk lichaam.’

‘O, dát zal ik ook niet ontkennen.’ Robin laat zijn hand onder mijn blouse glijden, streelt mijn huid en streelt heel zacht mijn borst. Speels duw ik hem weg. ‘Niet storen, ik ben hard bezig.’

‘Het is bijna elf uur. Veel te laat om verhaaltjes te schrijven.’ Robin klapt met een speels gebaar mijn laptop dicht en kust me in mijn nek, terwijl hij in mijn oor fluistert: ‘Hoogste tijd om richting bed te gaan.’

‘Om te slapen bedoel je?’ vraag ik plagend.

‘Uiteindelijk wel, maar alles op zijn tijd.’ Robin probeert me speels op te tillen. ‘Kom op, mee jij.’

Ik geef het op en laat me gewillig meevoeren naar beneden, terwijl hij onderweg mijn kleren uittrekt. Mijn blouse ben ik meteen al kwijt, die blijft achter op zolder. Mijn beha blijft halverwege de zoldertrap bungelen. Hup, daar gaat mijn rokje, in het gangetje. Als laatste stroopt hij mijn panty van me af en met zijn handen om mijn billen tilt hij me de slaapkamer binnen. Ik klem me aan hem vast en trek hem mee op bed, waardoor hij automatisch boven op me komt liggen. Ongeduldig trek ik zijn shirt en joggingbroek uit en druk mijn onderlichaam tegen het zijne. Al zoenend laat ik mijn handen over zijn blote rug en billen glijden en voel de stevige spieren aanspannen onder mijn handen. God, wat is hij toch lekker. Ik snap achteraf niet hoe het bestaat dat ik al die jaren een kamer bij hem heb gehuurd zonder het vurige verlangen om hem naar de slaapkamer te sleuren. We zijn alweer een tijdje samen, maar nog steeds hoeft hij soms maar naar me te kijken of een paar opwindende woordjes in mijn oor te fluisteren om me in de stemming te krijgen. Zoals nu ook weer het geval is dus.

Tergend langzaam beweegt hij zijn hand naar beneden, plagend, want hij weet dat ik op dit punt echt niet meer kan wachten. Als ik zijn hand eindelijk voel, trefzeker en precies in het goede ritme, ben ik al zo verhit dat ik in minuten klaarkom. Ik trek hem naar me toe, sla mijn benen om hem heen en werk hem bij me naar binnen. Met een grom begint hij te stoten. De blik in zijn ogen wordt smeulend, snel komen we samen in een vurig, opzweepend ritme. Ik probeer zo lang mogelijk oogcontact met hem te houden, maar als hij zijn hoogtepunt nadert, wordt het hem te veel en begraaft hij zijn gezicht in mijn nek. Ik klamp me nog steviger aan hem vast als ik voel dat hij echt komt.

‘Dat was wel de moeite van de onderbreking waard, of niet?’ fluistert hij in mijn oor.

Even zijn we stil. Dan kust Robin me zachtjes en fluistert: ‘Ik moet nu wel mijn tanden gaan poetsen en slapen. Morgen om vijf uur gaat de wekker alweer.’

‘Hm.’ Ik rek me uit. ‘Ik denk dat ik nog even verder ga werken aan mijn boek.’

‘Je gaat toch niet nu nog zitten tikken op je laptop? Weet je wel hoe laat het is?’

‘Heel even maar. Tot ik alles af heb wat ik vanavond wilde doen. Anders ben ik het de volgende keer weer kwijt. Ik wil nog wat sleutelen aan die scène waarin ze het gesprek met Beate heeft en ik wil ook alvast een stuk van de scène schrijven waar ze met een smoes naar haar vader gaat om achter de gegevens van Alexander te komen.’

‘Be-a-te?’ vraagt Robin. ‘Is dat echt een naam?’

‘Jaha, dat is de beste vriendin van Monika, dat weet je toch? Lees het anders gewoon een keer zelf, dan onthoud je misschien wel wie wie is.’

‘Ik lees het wel gewoon een keer als het helemaal af is, oké?’ Robin gaapt. ‘Ik moet nu ook écht gaan slapen, anders ben ik morgen niks waard. Ik zou echt hetzelfde doen als ik jou was. Die scène met die eh... Beatrijs kan toch ook best tot morgen wachten?’

‘Beate,’ verbeter ik hem nadrukkelijk. ‘En nee, dat kan niet, want morgen moet ik na werktijd naar Amsterdam, dus ik ben niet thuis voor middernacht, ben ik bang. En dan is het zeker te laat om nog te gaan schrijven.’

‘In dat geval zou ik zeker maar gaan slapen. Je kunt overmorgen ook nog schrijven.’

‘Overmorgen heb ik met Eveline afgesproken.’ Ik zucht. ‘Dus dat wordt pas in het weekend.’

‘In het weekend gaat ook niet, tenzij je je laptop mee wil nemen naar Callantsoog.’

‘Callantsoog?’ vraag ik. ‘O, shit, is dat dit weekend?’

‘Je gaat me toch niet vertellen dat je het vergeten was?’

‘Het was me alleen maar even ontschoten,’ zeg ik snel, want heel eerlijk gezegd was ik het alweer vergeten nadat we het hadden geboekt en dat is ruim een halfjaar geleden. Ik had juist dit weekend achter de laptop willen kruipen om even flink wat meters te gaan maken, maar dat kan ik nu dus wel vergeten. Het is echt niet zo dat ik geen zin heb in dat weekendje weg van ons, echt, het is heerlijk om tijd door te brengen met Robin, maar ik ben alweer maanden met de eerste versie van mijn boek bezig en op de een of andere manier lijkt het wel alsof het nooit een keer echt opschiet. Er komt altijd wel iets tussen waardoor het weer stagneert.

Robin geeft me nog een kus en laat zich dan uit bed rollen. ‘Ik ga nu echt mijn tanden poetsen.’

‘Ik moet in elk geval even mijn werk gaan opslaan,’ zeg ik en voor hij kan protesteren ben ik al naar boven.

Als ik de Neude op kom lopen, zie ik Eveline meteen al zitten aan een tafeltje voor De Beurs. Ze ziet er geweldig uit. Haar mouwloze witte jurkje steekt fel af bij haar gebruinde armen, benen en schouders, haar haren, die normaal donkerblond zijn, zijn door de zon opgelicht en zijn goudblond met lichte strepen. Ze heeft haar teennagels roze gelakt en gestoken in een paar fantastische rode zomerschoenen met naaldhak. Zodra ze me ziet, staat ze op en met een enthousiaste gil stort ik me in haar armen, want ik heb haar meer dan drie weken niet gezien en voor ons is dat bijna een record. Ik kus haar op twee wangen en hou haar een stukje van me af om haar van top tot teen te bekijken. Ze heeft zomersproetjes, blosjes op haar wangen en haar ogen zijn nog feller blauw dan normaal.

‘Ik hoef geloof ik niet te vragen of het fijn was op Curaçao,’ zeg ik. ‘Wat zie jij er asociaal goed uit, zeg.’

‘O, het was echt top.’

‘Dat geloof ik meteen. Je straalt echt helemaal.’ Ik ga zitten, schuif

mijn stoel aan en kijk afwachtend naar haar mobiele telefoon. ‘Je hebt toch wel foto’s gemaakt?’

‘Niet echt, alleen een paar van het hotel en het privéstrand.’ Eveline schuift haar telefoon naar me toe en ik kan een steekje van jaloezie niet onderdrukken als ik dat spierwitte strand zie en die kristalheldere, azuurblauwe zee, wuivende palmen en een majestueus hotel met rieten dak.

‘We hebben verder eigenlijk vrij weinig van het eiland gezien. We hadden een hele lijst van hotspots die we wilden bezoeken, we zouden een jeepsafari gaan doen en een zeiltocht, snorkelen, de struisvogelboerderij bezoeken, maar het is er helemaal niet van gekomen. Het grootste deel van de tijd hebben we doorgebracht op een strandbedje of in zee. Heel zonde achteraf, maar het was zo heerlijk om even niks te hoeven en voor we het wisten zat de vakantie er al op.’

‘Tja, het was natuurlijk niet voor niks jullie verlate huwelijksreis,’ zeg ik met een knipoog. ‘Dan hoor je de hele dag door seks te hebben.’

Eveline schiet in de lach. ‘Nou, denk dat maar niet, hoor. Het was eigenlijk vooral de ultieme uitrustvakantie. De eerste dagen hebben we vooral heel veel liggen slapen op onze stretchertjes en de rest van de vakantie hebben we eigenlijk ook het grootste deel van de tijd geluierd, boekjes gelezen, gezwommen, lekker gegeten. Achteraf vind ik het ergens wel jammer dat we de dagen zo hebben verlummeld, want er zijn wel wat plekken die we graag hadden willen zien, maar goed, het was wel heel erg fijn, ik heb er echt van genoten. Ik heb me lang niet zo ontspannen gevoeld.’

‘Dat is het belangrijkste. Je kunt altijd nog een keer teruggaan naar Curaçao, toch?’

‘Dat willen we ook; aan de andere kant vinden we het zonde om twee keer naar dezelfde bestemming te gaan als er zoveel te zien is op de wereld. David heeft wel een cruise gezien, die gaat vanuit

Florida, via Midden-Amerika, langs de Antillen, naar Cuba en Haïti. Dan komen we wel langs Curaçao, alleen zijn we er dan maar heel kort, dus dan kunnen we alsnog niet al die plekken bezoeken.'

'Het klinkt een beetje als een luxedilemma,' zeg ik plagerig.

'Ik weet het, maar we willen gewoon nog zoveel zien. Maleisië, India, Cambodja en Vietnam, we willen een rondreis maken in Argentinië, we willen nog een roadtrip maken door de Verenigde Staten, David wil dolgraag naar Canada.'

'Het leven is kort,' zeg ik gespeeld dramatisch. 'Mens, je bent nog niet eens dertig. Je hebt alle tijd om de hele wereld af te reizen.'

'Was het maar waar. We hebben amper vrije dagen. Het is niet voor niks dat we nu pas tegelijk vrij konden krijgen om op huwelijksreis te gaan. Waarschijnlijk kunnen we de rest van dit jaar überhaupt niet meer weg. Straks hebben we kinderen en dan kan het allemaal niet meer.'

'Hoezo niet? Je kan toch ook reizen met kinderen?'

'Ja, dat zeiden mijn zussen ook altijd voor ze moeder werden, maar het zijn toch echt heel andere vakanties die ze tegenwoordig hebben.'

'Dan gaan jullie als ze het huis uit zijn en jullie met pensioen,' zeg ik vrolijk. 'Ik zie jou en David wel als twee van die reislustige oudjes samen op zo'n cruiseschip.'

'Mijn pensioen, jeetje, daar moet ik voorlopig nog even niet aan denken als je het niet erg vindt. Ik vind mijn werk veel te leuk.'

'Gelukkig wel,' zeg ik. 'Je baas kennende heeft hij je meteen weer stevig aan het werk gezet toen je terugkwam. Was het niet wennen om weer zo vroeg op te moeten?'

'Het was vooral wennen om weer vol in de verbouwingszooi te zitten,' zegt Eveline. 'Ze zijn nu eindelijk bezig met de ramen aan de voorkant. Ik word helemaal gek van dat afdekzeil, als het waait is het net of het buiten spookt. Laatst was het zeil losgewaaid, precies toen het hard regende, 's morgens lag er een hele plas water op het

nieuwe parket. De serre is trouwens wel klaar, we moeten alleen nog meubels kopen en planten en zo.' Eveline zoekt een foto op haar mobiele telefoon en laat me een foto zien.

'Wow,' zeg ik. 'Dat ziet er echt te gek uit.'

'We zijn er ook heel blij mee. Ik zit er 's avonds vaak, dan kun je alle sterren zien.'

'Hou op, ik word jaloers.'

Ze zucht. 'Ik weet ook wel dat ik niet te klagen heb, ik had de overlast van de verbouwing alleen nogal onderschat.'

'Jij werkt ook gewoon te hard. Dat gaat niet lekker samen met flapperend zeil voor het raam en wateroverlast in de kamer.'

Eveline knikt. 'Gisteravond was ik bezig tot halftwaalf, en vanmorgen om zeven uur moest ik alweer beginnen.'

'Jij liever dan ik.'

'O, maar ik ben nu met zo'n interessante casus bezig, dan voelt het niet alsof je lange dagen maakt, dan vliegt de tijd echt om.'

'Vertel,' zeg ik.

Eveline glimlacht. 'Ik zou je er dolgraag alles over vertellen, maar ehm...'

'Ik snap het,' zeg ik. 'Beroepsgeheim.'

'Precies. Dus, helaas.' Eveline nipt van haar wijn. 'En hoe is het bij jou op je werk?'

'Same old. Het gaat nog steeds de hele dag over de overname. En ik heb nog steeds geen flauw idee wat het allemaal voor mij gaat betekenen.'

Het bedrijf waar ik werk, SejeFædre©, wordt binnenkort officieel dochterbedrijf van een grote Spaanse babymodeketen, waardoor het straks in winkels door heel Europa verkrijgbaar zal zijn, in bestaande babywinkels en grote warenhuizen, maar ook in speciale SejeFædre©-shops in alle grote steden van Europa, met een *flagship store* in Barcelona. Hoewel dit al een jaar geleden bekend is gemaakt, is het nog steeds erg schimmig wat er met de plek waar ik

werk, het distributiecentrum, gebeurt. Er was een tijdje sprake van dat dat zou gaan verhuizen naar een bedrijventerrein bij Barneveld, waar we vier keer zoveel vloeroppervlak krijgen en van waaruit we de winkels en online klanten in de Benelux zullen bedienen, maar er wordt ook gefluisterd dat alle spullen direct vanuit Spanje zullen worden geleverd. In dat geval weet ik niet wat er met mijn baan gebeurt. De locatie in de binnenstad, waar het huidige hoofdkantoor gevestigd is, blijft sowieso bestaan, maar aangezien ik daar al eens heb gewerkt en toen twee jaar lang te maken heb gehad met dubbelzinnige opmerkingen en terloopse aanrakingen en schimmige voorstellen van mijn vijftien jaar oudere, getrouwde baas en ik, toen ik uiteindelijk aan de bel trok, zelf degene was die werd overgeplaatst, hoop ik niet dat dat straks de enige optie is, aangezien mijn ex-baas zelf sowieso niet zal opstappen, wat er ook gebeurt.

‘Dat is wel vervelend, die onzekerheid,’ zegt Eveline. ‘Trek je het wel een beetje of ben je erg gestrest?’

‘Ik probeer me er maar niet te druk om te maken.’

‘Nee, dat heeft ook weinig nut. En verder? Is je boek al bijna klaar?’

‘O nee, nog lang niet,’ zeg ik met een zucht.

‘Ik dacht dat je zei dat je voor de zomer de eerste versie af wilde hebben.’

‘Dat wil ik ook. Ik heb gewoon veel te weinig tijd. Ik werk vijf dagen per week en als ik thuis ben wil Robin mijn aandacht. Eigenlijk heb ik alleen de dinsdagavond, als hij aan het sporten is, maar die twee uurtjes zetten geen zoden aan de dijk; dan zit ik nét in mijn verhaal en dan is hij alweer terug.’

‘Kun je niet gewoon af en toe een dag vrij nemen? Als Robin aan het werk is, heb jij toch gewoon het rijk alleen?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Als Robin weet dat ik thuis zit, komt hij constant naar boven om me dingen te vragen: of ik een bepaald kookboek heb opgeruimd, of ik even kan inspringen in de lunchroom om-

dat de uitzendkracht te laat is, of ik snel even handzeep of wc-papier wil halen omdat de groothandel morgen pas komt, noem maar op.’

‘Zeg je dan niet dat je thuis bent om ongestoord te werken?’

‘Jawel, maar dan zegt hij dat hij het echt megadruk heeft en dat hij het me niet zou vragen als het niet heel belangrijk was. Soms denk ik dat hij gewoon niet snapt dat het voor mij echt heel belangrijk is om door te kunnen werken. Soms ga ik boven zitten als hij thuis is, maar dan komt hij om de haverklap vragen of ik al klaar ben en klagen dat hij het ongezellig vindt om de hele tijd in zijn eentje te zitten. Dus dan blijft alleen dinsdagavond over.’

‘Dat is wel zo’n beetje hét struikelblok voor schrijvers. Tijd. Althans, dat is wat ik hoor.’

‘Ken jij zoveel schrijvers dan?’ vraag ik.

‘Dat niet, maar ik heb toevallig een vrij bekende schrijfster in mijn cliëntenbestand en die zegt dus altijd dat tijd afbakenen om te schrijven de allerbelangrijkste horde is. Het grootste deel van de schrijvers lukt het niet om een manuscript helemaal af te maken, dus als dat je lukt, dan heb je al een groot deel van de concurrentie achter je gelaten.’

‘Nu ben ik wel benieuwd wie die bekende schrijfster is en vooral waarom ze een advocaat nodig heeft.’

‘Helaas kan ik daar verder geen mededelingen over doen, maar dat had je denk ik zelf ook al wel bedacht,’ zegt Eveline met een grijns. ‘Maar goed. Bewust tijd vrijmaken dus. Dat is de manier. Je zult toch een keer een serieus gesprek met Robin aan moeten gaan en duidelijk maken dat je het echt meent als je zegt dat je ’s avonds een paar uur voor jezelf nodig hebt en dat hij dat moet respecteren. Jullie wonen samen, dan heb je toch tijd genoeg met zijn tweeën?’

‘Dat heb ik allang geprobeerd en dan belooft hij ook om me te laten werken, maar hij bedenkt toch altijd wel wat om alsnog naar boven te komen. Soms ook gewoon om me te verrassen met een broodje en een koffie, of gewoon om even te kletsen. Hij bedoelt

het lief, dus ik wil hem ook niet al te bot afkappen, maar ik word er vaak wel gek van.'

'Tja, lastig, maar daar zul je toch iets op moeten verzinnen.'

'Makkelijker gezegd dan gedaan,' zeg ik somber. 'Ik durf te wedden dat die schrijfster van jou niet samenwoont.'

Eveline grinnikt. 'Nou, sterker nog, die schrijfster heeft een heel gezin thuis zitten. Wat ik van haar weet, is dat ze af en toe gewoon de kinderen bij haar man laat, ergens *in the middle of nowhere* een huisje huurt en daar dan een paar weken in haar eentje gaat zitten schrijven. Dan maak je pas meters, zegt ze. Zou dat niks voor jou zijn? Ik weet niet of je nog vakantiedagen hebt?'

'Ik denk vijftien, zoiets.'

'Dat zijn toch drie weken,' zegt Eveline. 'Als je drie weken non-stop aan je boek werkt, zonder gestoord te worden, dan denk ik wel dat je een heel eind zou moeten komen. Je bent toch al redelijk ver in je verhaal?'

'Het zou zeker helpen,' geef ik toe. 'Ik weet alleen niet of mijn baas er erg blij mee gaat zijn als ik drie weken achter elkaar vrij neem. En Robin zal het al helemaal niet leuk vinden als ik zomaar drie weken lang van de aardbodem verdwijn.'

'Robin moet nu maar gewoon even heel goed begrijpen dat dit belangrijk voor je is, en wat je baas betreft: vragen staat vrij.' Eveline kijkt me indringend aan. 'Je moet wel in mogelijkheden denken, hè, anders komt dat boek natuurlijk nooit af.'

'Oké, je hebt gelijk. Misschien moet ik dat inderdaad maar gewoon eens doen.'

'Heel goed. Wanneer ga je het regelen?'

'Morgen ga ik meteen vrij vragen en op zoek naar een beschikbaar huisje dat ik kan betalen.'

'Heel goed.' Tevreden vist ze de menukaart uit het houdertje. 'Zullen we bestellen?'

'Heerlijk.'

‘Zoë? Jij wilde me spreken?’

Snel klik ik de lijst zoekresultaten weg die ik kreeg toen ik even snel in Google naar een vakantiehuisje zocht, en tover het Excelbestand tevoorschijn waarin ik aan het werken ben. Al doet Vermeulen er nooit zo moeilijk over, officieel is het hier op kantoor verboden om privé op internet te zitten.

‘Eh, ja, dat klopt,’ zeg ik. ‘Ik eh... Ik snap dat het een hectische tijd is, met de overname en zo, maar ik wilde vragen of het toch heel misschien mogelijk is om drie weken aaneengesloten vakantie op te nemen. Ik heb nog precies genoeg vakantiedagen staan.’

Vermeulen trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Drie weken? En wanneer zou je dat willen?’

‘Dat maakt in principe niet uit. Het hoeft niet eens per se in het hoogseizoen, het mag ook in het najaar, of wanneer het maar uitkomt. Ik eh... wil graag een paar weken een huisje boeken om aan mijn manuscript te werken.’

Vermeulen knikt. ‘En de termijn maakt je echt niet uit?’

‘Nee,’ zeg ik.

‘Dus het zou ook goed zijn als het heel snel al is?’

‘Graag zelfs.’

‘Mijn vakantie begint op de tiende. Ik weet dat jij het niet prettig vindt om met een vreemde floormanager opgescheept te zitten en ik ben er niet dol op om met een uitzendkracht te werken, dus we zouden elkaar er een plezier mee doen als we tegelijk zouden gaan.’

‘De tiende van deze maand?’ vraag ik voor de zekerheid. ‘Dus komende woensdag al?’

Vermeulen knikt. ‘Ik ga zelf ook drie weken, dus dat komt perfect uit. Zeker als dat betekent dat je in juli en augustus gewoon door kunt werken. Dat worden namelijk drukke maanden, ook in verband met de overname en alle veranderingen die we dan moeten doorvoeren.’

‘Dat is geen probleem,’ zeg ik meteen.

‘Dan is het wat mij betreft akkoord. Regel je het wel zelf even met de verlofadministratie?’

Ik knik.

‘Heel goed. Zeg, ik ben de rest van de middag buiten de deur, dus dan zie ik jou maandag weer.’

Vrije dagen opgenomen: check. Er staan nog twee dingen op mijn to-dolijst: een plek vinden om naartoe te gaan, en aan Robin vertellen dat ik drie weken wegga. Dat laatste lijkt me oprecht het moeilijkste. Hij zal het me heus niet verbieden, maar de onderliggende boodschap is toch dat hij, om het maar even heel ongenueanceerd uit te drukken, een storende factor is bij het schrijven van mijn boek. En eerlijk is eerlijk, dat *is* hij ook, vooral aangezien hij gewoon maar niet lijkt te beseffen hoe belangrijk het voor mij is, maar het is niet heel makkelijk om zoiets te brengen.

Ik besluit nog even niet te denken aan dat gesprek – misschien moet ik dat sowieso maar uitstellen tot na ons weekendje Callants-oog – en me eerst maar gewoon te focussen op het huisje. Nu ik zo snel al vertrek, moet ik eigenlijk vandaag al wel boeken. Het is geen schoolvakantie, dus ik dacht dat er wel genoeg vrij zou zijn, maar het blijkt nog knap lastig om iets te vinden. Alle huisjes die ik aanklik zijn volgeboekt tot ver in het nieuwe jaar, of geschikt voor acht personen, of veel te luxe en daardoor onbetaalbaar, of te ver weg, of het is een of ander weerloos houten hutje, ver van de bewoonde wereld, waardoor ik visioenen krijg van *Cabin Fever* en soortgelijke horrorfilms.

Net als ik overweeg om maar gewoon drie weken ergens in een motel te bivakkeren, belt Eveline me op. ‘En, heb je al iets geregeld voor je retraite?’ toetert ze in mijn oor, nog voor ik ‘hoi’ heb kunnen zeggen.

‘Ja, ik kan drie weken vrij krijgen, mits ik tegelijkertijd met mijn baas ga. Het punt is alleen dat ik geen enkel geschikt huisje kan vinden op zo’n korte termijn, want ik moet volgende week al weg.’

‘Ja, daar belde ik dus over, ik had net toevallig mijn cliënte aan de telefoon...’

‘De schrijfster?’ vraag ik.

‘Ja, precies, de schrijfster, en we hadden het over jou en toen zei ze dat ik je wel het telefoonnummer mocht geven van de verhuurder van het schrijfhuisje dat zij altijd huurt. Dat schijnt echt ideaal te zijn. Nog geen vijftien kilometer van Utrecht, midden in de bossen, op loopafstand van het dorp, eenvoudig ingericht maar van alle gemakken voorzien. Goedkoop is het niet, dat moet ik er wel bij zeggen, maar zij is er echt wild enthousiast over, ze gaat altijd daarnaartoe, ze zegt dat ze nergens zo goed kan werken als daar.’

‘Als het echt zo geweldig is, dan is dit vast ook allang verhuurd,’ zeg ik somber. ‘Alles wat ik op Google vind is volgeboekt.’

‘Dat is nou juist het mooie: dat huisje is nergens te vinden op internet. Er is maar een select groepje schrijvers dat er gebruik van maakt. De rest weet niet dat het er is. Het is dus ook maar een klein deel van het jaar verhuurd.’

‘Dat klinkt mysterieus,’ zeg ik. ‘Alsof het een geheim genootschap is dat daar komt.’

‘Welnee, het is geen genootschap. Die eigenaar hangt het gewoon niet aan de grote klok, omdat hij niet wil dat jan en alleman zijn huisje huurt. Alleen mensen van wie hij zeker weet dat ze komen om serieus aan hun boek te werken, daar is het echt op ingericht. Maar voor jou is dat wel ideaal natuurlijk.’

‘Weet je ook wat het kost?’ vraag ik.

‘Ja, dat is wel een dingetje: duizend euro per week.’

‘Dúizend euro?’ echo ik geschrokken. ‘Per wéék?’

‘Ja, ik zei al: het is niet goedkoop, maar dan heb je ook wel wat, hoor. Mijn cliënte noemde allerlei dingen op: je hebt daar een computer met printer tot je beschikking, een la vol lege notitieblokjes waar je onbepaald van mag pakken, een bezorgservice die elke paar dagen een boodschappenpakket met basics bij je bezorgt zodat je

niet per se weg hoeft als je net lekker in je verhaal zit. Het is echt helemaal gericht op het gemak van schrijvers, zoiets vind je echt nergens.'

'Het klinkt perfect,' geef ik toe. 'Alleen... drieduizend euro, dat is dus al mijn vakantiegeld, plus nog een halve maand salaris, dat is echt heel veel. Als ik dat doe dan heb ik helemaal niets meer achter de hand voor noodgevallen, of uitjes met Robin.'

'Joh, dat spaar je wel weer een keer terug. Je hebt toch helemaal geen hoge lasten? Af en toe moet je jezelf wel iets gunnen, hoor. Je bent deze maand jarig, zie het gewoon als een verjaardagscadeau voor jezelf.'

'Dat is dan wel een heel groot cadeau,' mompel ik.

'Oké dan, zie het als een investering. Je gaat daar niet naartoe om vakantie te vieren, je gaat ernaartoe om keihard te werken en je droom waar te maken. Straks als je boek in de winkel ligt, ben je blij dat je het hebt gedaan. Zal ik je het nummer geven?'

Ik aarzel. Eveline heeft gelijk, het is precies wat ik zoek, precies wat ik me bij het ideale schrijfhuisje voorstel, ik zou er dolgraag naartoe gaan, maar voor mij is het echt een megabedrag. Aan de ene kant voel ik me ongelofelijk bezwaard om dat zomaar uit te geven, aan de andere kant: het gaat wel om mijn boek, mijn toekomst-droom. En ik heb ook niet voor niks die drie weken vrij genomen.

'Oké,' zeg ik uiteindelijk. 'Geef me het nummer maar.'

Lees verder in *Een perfecte bestemming*

Verschenen van Susan van Eyck:

De wereld van Zoë
Een perfect moment
Een perfecte bestemming
Een perfect plan

De wereld van Emma
Weg van jou (novelle)
Mijn beeld van jou
Stuk van jou